

Núm. de Protocol: 1000047/2020
Núm. de Rotlle: TSJA-0000019/2021

SENTÈNCIA 30-2021

PARTS:

Apel·lant: Sra. CMT

Representant: Sra. CRS
Advocat: Sr. JMB

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sra. IOM
Advocada: Sra. SPC

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

**Magistrats: Sr. Bernard PLAGNET
Sra. Elsa PUIG MUÑOZ**

Andorra la Vella, el trenta de març de dos mil vint-i-u.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000047/2020**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació de la Sra. CMT va interposar demanda contra el GOVERN, en què sol·licitava que s'anul·lés la resolució de 8 de juliol de 2020, que va confirmar una prèvia resolució del Ministeri de Justícia i Interior de 8 de juny del mateix any, en virtut de la qual s'havia denegat l'autorització de residència i treball que havia demanat la interessada.

La sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles d'1 de desembre de 2020 ha desestimat la demanda, declarant que les resolucions impugnades són ajustades a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

2.- La representació de la part agent ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) Quant a l'exigència relativa a que la demanda de treball no pugui ser coberta pel mercat de treball interior, l'empresa va donar compliment a la mateixa i va comunicar l'oferta al Servei d'Ocupació, el qual va indicar tres candidats que no van resultar idonis per ocupar la vacant.

b) Quant a l'experiència professional, l'agent acreditava dos anys previs de treball en el mateix sector, i a més havia treballat quatre temporades d'hivern a Andorra. Aquesta experiència resulta acreditada mitjançant la certificació de l'empresa que s'acompanyà a l'escrit de demanda.

3.- La representació del Govern s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat que es confirmi íntegrament la sentència apel·lada, en base a les següents al·legacions:

a) El Servei d'Ocupació va contrastar les respostes de l'empresa amb les d'una de les candidates, arribant a la conclusió de que aquelles no s'ajustaven a la realitat, ja que la interessada no va rebutjar l'oferta de treball, sinó que l'empresa posposava la incorporació al mes d'agost, amb moltes incerteses. A més, la situació derivada de la pandèmia originada pel Covid-19 reforça la preferència que s'ha de donar al mercat de treball interior i a l'actuació del Servei d'Ocupació.

b) La interessada no va justificar els dos anys d'experiència professional que eren necessaris segons l'article 5.3 del Reglament de 29 d'abril de 2020 i no es pot apreciar cap circumstància de força major que ho impedís. D'altra banda, la presentació extemporània del certificat corresponent, ja en via jurisdiccional, no desvirtua la resolució adoptada en base als documents que es van presentar a l'Administració, ni consta que l'empresa continuï interessada en la contractació de l'agent.

4.- Un cop trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons els articles 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia i 160 de la Llei qualificada d'immigració.

Segon.- La sentència apel·lada ha confirmat les resolucions administratives impugnades, que van denegar l'autorització de residència i treball que havia sol·licitat la recurrent.

Aquesta denegació es va basar en dos motius fonamentals. Per una part, en l'incompliment dels requisits sobre la intervenció del Servei d'Ocupació que recullen els articles 36 de la Llei qualificada d'immigració i 3.3 del Reglament de quota general de les autoritzacions de residència i treball, i de les autoritzacions de treball fronterer, aprovat per Decret de 29 d'abril de 2020. En segon lloc, en la manca d'acreditació de l'experiència professional de la treballadora interessada, que exigeixen els articles 41.2 de la Llei qualificada d'immigració i 5.3 del mateix Reglament esmentat.

Tercer.- Pel que fa al primer dels requisits a què s'ha fet referència, l'article 36 de la Llei qualificada d'immigració exigeix que, amb anterioritat a la presentació d'una sol·licitud d'autorització d'immigració, l'empresa sol·licitant ha d'acreditar justificadament que la seva demanda no pot ser satisfeta pel mercat de treball interior i ha d'efectuar, alhora, tots els tràmits requerits per la normativa prop de l'organisme competent en matèria d'ocupació.

Aquesta previsió es desenvolupa en l'article 3.3 del Reglament de 29 d'abril de 2020, segons el qual l'empresa ha d'entrevistar de manera efectiva i presencial els candidats que ofereixi el Servei d'Ocupació i, en cas de refús, ha de fonamentar-ne el mateix.

La preferència del mercat de treball interior es justifica en major mesura en la situació d'emergència sanitària ocasionada per la pandèmia del Covid-19, que ha comportat una aturada de l'activitat econòmica del país i un augment considerable de les persones inscrites al Servei d'Ocupació en situació de recerca de treball, tal com posa de relleu el preàmbul del Decret de 29 d'abril de 2020.

Quart.- En el cas que ara s'examina, l'empresa no va recórrer en primer lloc al Servei d'Ocupació, com preveuen les normes a què s'acaba de fer referència, sinó que va presentar abans la sol·licitud d'autorització de residència i treball. Uns dies després, el 7 de maig de 2020, va registrar l'oferta de treball a l'esmentat Servei, el qual va indicar tres candidats, que van ser rebutjats per l'empresa, dos d'ells per no tenir un nivell suficient de francès i el tercer per tenir només disponibilitat el mesos de juliol i agost.

Aquestes raons s'han vist desvirtuades en el darrer cas per la comprovació que va dur a terme el Servei d'Ocupació, que va contrastar la resposta de l'empresa amb la candidata, i aquesta va manifestar que no havia rebutjat el treball per la situació excepcional derivada de la pandèmia, i que no li van oferir la incorporació fins al mes d'agost, amb moltes incerteses (foli 74).

En aquestes circumstàncies, s'ha de concloure que resulta ajustada a dret la denegació de l'autorització sol·licitada. No s'aporta cap element de judici que permeti posar en qüestió les conclusions a què arriben les resolucions impugnades, en base a l'informe del Servei d'Ocupació, el qual va dur a terme una comprovació prop de la pròpia interessada sobre els motius adduïts respecte de la tercera candidata. Com aquesta va manifestar, la seva incorporació es posposava fins al mes d'agost, i a més amb incerteses, cosa que no s'adiu amb les manifestacions de l'empresa sobre la necessitat de disposar de la treballadora durant tota la temporada d'estiu.

En conseqüència, procedeix desestimar aquest motiu d'impugnació.

Cinquè.- Sobre l'experiència professional, l'article 41.2 de la Llei qualificada d'immigració disposa que, quan es tracti de la quota d'autoritzacions que poden ser atorgades a nacionals d'altres estats no compresos en l'article 40, el Servei d'Immigració no lliura cap autorització si la persona sol·licitant no acredita la seva alta especialització i/o experiència professional per al lloc de treball que desitja ocupar.

En relació amb aquest punt, i segons l'article 5.3 del Reglament de 29 d'abril de 2020, es considera que el treballador compleix el requisit, entre d'altres supòsits, si ha treballat en la mateixa ocupació durant quatre temporades i acredita una experiència professional mínima de dos anys en la mateixa activitat laboral.

L'examen de l'expedient permet apreciar que la interessada ha treballat a Andorra durant quatre temporades d'hivern, però no va acreditar davant de l'Administració la seva experiència prèvia de dos anys en la mateixa activitat. En efecte, va acompanyar un certificat d'empresa i altra documentació de la qual només resultava haver treballat en la mateixa activitat durant 7 mesos i 23 dies.

La recurrent al·lega que no va acreditar aquest extrem per causa de força major. Ara bé, aquesta circumstància no està justificada, tal i com ha conclòs la sentència de la Batllia, especialment quant va obtenir el certificat corresponent uns dies després i no consta cap impediment per haver-lo obtingut quant va presentar la seva sol·licitud.

D'altra banda, l'aportació d'aquest document amb la demanda ha de ser considerada extemporània, i no pot convertir en il·legal una resolució administrativa que va ser adoptada d'acord amb els elements de fet que

s'havien justificat en aquella data. Com diu també la sentència apel·lada, la nova documentació hagués justificat la presentació d'una nova sol·licitud quan es va disposar de la mateixa.

Per tot això, s'ha de desestimar el recurs i confirmar en els seus propis termes la sentència impugnada.

Sisè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en aquesta instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la Sra. CMT contra la sentència dictada l'1 de desembre de 2020 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.